

Arrest

nr. 60 490 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

'Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeuner afkomstig uit Klinë. U beschikt over de Kosovaarse nationaliteit. U huwde in Kosovo volgens de Roma tradities met S. H. (...) (O.V. 6.524.207). Zij zou voor jullie huwelijk uit haar ouderlijke woning zijn meegenomen toen iedereen sliep. De dader, S. H. (...) zou u na uw huwelijk ook hebben lastiggevallen en hij zou u geslagen hebben. U reisde samen met uw partner naar België en u hebt asiel aangevraagd op 9 november 2009. U beschikt over een UNMIK-identiteitskaart afgeleverd op 15 januari 2008 en een geboorteakte afgeleverd in Klinë op 24 september 2009.'

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

'Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.'

Er dient immers opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner, S. H (...). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen, die als volgt luidt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de door u neergelegde documenten. Zo verklaarde u dat u onder dwang werd meegenomen (gekidnapt) door S. H. (...) en diens vrienden en dat u door S. (...) werd opgesloten in zijn woning. Tijdens uw opsluiting zou u door S. (...) mishandeld en verkracht zijn. Uiteindelijk zou de politie u gevonden hebben en zou er een rechtszaak gestart zijn tegen S. (...) (CGVS, p. 4 en 5). Uit de door u neergelegde vonnissen van de arrondissementsrechtbank van Prizren dd. 4 oktober 2005 en dd. 19 september 2006 en het vonnis van het opperste gerechtshof van Kosovo dd. 21 februari 2007 blijkt immers dat u vrijwillig met S; (...) bent meegegaan en vrijwillig seksuele betrekkingen met hem had omdat hij beloofd had om met u te trouwen. Uit bovenvermelde documenten blijkt tevens dat er geen geweld gebruikt werd tegen u en dat u onderzocht werd door een wetsdokter en een psychiater. U werd bijgestaan door een raadsman en uit de vonnissen blijkt dat er wel degelijk aandacht werd besteed aan uw jeugdige leeftijd, opleidingsniveau en het sociaal milieu waarin u werd grootgebracht. Geconfronteerd met deze informatie antwoordde u dat u de waarheid niet vertelde aan de politie en op de rechtbank. U zou gezegd hebben dat u vrijwillig was meegegaan omdat S. H (...) via één van de getuigen gedreigd had om uw familie te vermoorden indien u de waarheid zou vertellen (CGVS, p. 5 t/m 7). Bovenstaande kan echter niet als aannemelijke uitleg worden aanvaard temeer daar u werd onderzocht door een wetsdokter en een psychiater en u vertegenwoordigd werd door een advocaat. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u onder dwang zijn meegenomen, mishandeld zijn en verkracht door S. H. (...). Bovendien blijkt uit de door u neergelegde gerechtelijke documenten dat S. H. (...) wel degelijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van acht maanden omdat u nog geen zestien jaar was op het moment dat jullie seksuele betrekkingen hadden. Uit uw documenten blijkt dat u alle beroepsmogelijkheden kon uitputten en uit niets blijkt dat de gerechtelijke procedure niet op correcte wijze is verlopen.

Vervolgens haalde u aan dat u na uw huwelijk in het dorp Krushevë, gemeente Kline ging wonen bij uw partner, R. K. (...). S. H. (...) zou u daar echter komen zoeken zijn en hij zou uw partner enkele keren geslagen hebben op straat. Twee of drie weken voor jullie vertrek naar België zou S. (...)’s nachts in jullie woning binnengedrongen zijn en hij zou jullie naar een bos gebracht hebben. Uw partner zou geslagen zijn en u zou opnieuw door hem verkracht zijn (CGVS, p. 7 en 8). Aan deze zwaarwichtige feiten kan echter geen geloof worden gehecht aangezien deze niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met de objectieve situatie voor Roma in Kosovo in 2009. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo en meerbepaald ook in Kline sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, en ook erna. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en nadien met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kline wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In de regio Pejë/Pec, waartoe de gemeente Klinë/Klina behoort, werden er al geruime tijd geen ernstige veiligheidsincidenten gemeld. De Roma, Ashkali, en Egyptische gemeenschappen in de regio Pejë/Pec verplaatsen zich over het algemeen vrij binnen de regio en veel van hen reizen regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. De Romanitaal wordt vrij gebruikt in het openbaar in de hele regio. Er zijn ook Roma politieagenten in uw regio tewerkgesteld. De geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen wordt nog verder ondermijnd doordat uw bewering dat u zou nagelaten hebben om een klacht in te dienen omdat u bang was niet in overeenstemming te brengen is met het feit dat u eerder wel een klacht indiende en zelfs een gerechtelijke procedure (bevestigd door de door u neergelegde documenten) doorliep tegen S. H. (...), met als uiteindelijk resultaat dat uw belager veroordeeld werd (CGVS, p. 8 en 9).

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma,

Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een anti discriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009 2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, anti discriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteitsgegevens, uw nationaliteit, het feit dat een familielid van vaderskant verdween tijdens de oorlog en dat uw vader steun heeft aangevraagd bij het 'European Agency for Reconstruction', hetgeen op zich niet betwist wordt. Uit de gerechtelijke documenten blijkt dat jullie een procedure gevoerd hebben tegen S. H. (...) omdat hij seksuele betrekkingen met u had toen u nog geen zestien jaar was en dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van acht

maanden. Hierboven werd er reeds op gewezen dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de vonnissen.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage in het administratief dossier gevoegd.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ik ten aanzien van uw partner R. K. (...) (O.V. 6.550.485), uw vader A. V. (...) (O.V. 6.167.902), uw stiefmoeder X. B. (...) (O.V. 6.167.910) en uw zus H. S. (...) (O.V. 6.473.600) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen. "

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten bevestigen enkel uw identiteitsgegevens en nationaliteit, welke niet betwist worden.'

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het artikel 48/3 en 48/4 en artikel 52 en 62 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "de vreemdelingenwet") en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker voert aan dat het verhoor op het Commissariaat-generaal zeer kort duurde en dat hij zijn verhaal niet heeft kunnen doen.

Verzoeker verwijst naar een passage uit het verhoorverslag waaruit blijkt dat het verhoor is afgebroken omdat verzoeker de vragen niet verstond.

Er werd door de met het verhoor belaste ambtenaar beslist dat verzoeker niet intelligent genoeg was om verder verhoord te worden. Verzoeker geeft aan dat hij een verklaring diende te ondertekenen dat hij akkoord ging met de verklaringen afgelegd door zijn vrouw. In het verzoekschrift wordt gesteld dat hij geen flauw idee had van wat zijn vrouw verklaard had en dat de ambtenaar hierover ook met geen woord repte.

Het verzoekschrift voert aan dat het van grote onzorgvuldigheid getuigt om verzoeker een dergelijke verklaring te laten tekenen, wetende dat hij omwille van zijn laag intellectueel niveau niet beseft wat hij ondertekent en ook geen idee heeft wat zijn vrouw verklaarde; een dergelijk document is dan ook waardeloos.

Verzoeker laat gelden dat uit de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij wel degelijk in geval van terugkeer naar zijn land, een enigszins andere vrees heeft dan zijn vrouw. Hij haalt daarop twee passages aan uit dit document en voert aan dat die verklaringen niet geverifieerd zijn, noch tijdens zijn eigen verhoor op het Commissariaat-generaal, noch tijdens dat van zijn echtgenote.

Hij voegt er nog aan toe dat bedoeld verhoor erg onzorgvuldig gebeurde zodat de motivering van de bestreden beslissing onjuist en ontoereikend is.

Hij voegt er aan toe dat hij de stukken niet heeft kunnen inkijken waarop de beslissing van zijn vrouw is gesteund.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Uit het verhoorverslag van 10 oktober 2010 van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker niet over de intellectuele capaciteiten beschikt om verhoord te kunnen worden.

Reeds in het begin van het verhoor (zie voormeld verhoorverslag, p. 2) werd duidelijk dat er een communicatieprobleem was dat evenwel niet aan de taal te wijten was.

Zo slaagde verzoeker er niet in om een antwoord te geven op eenvoudige vragen (zie voormeld verhoorverslag, p. 2-3):

Vraag : « En u hebt twee kinderen ? Liridon en Liridona »

Antwoord : « Ja »

Vraag : « Weet u hoe oud ze ongeveer zijn ? »

Antwoord : « Geen idee »

Vraag : « Uw dochter een jaar, twee, drie ? »

Antwoord : « Een jaar denk ik »

Vraag : « En de zoon ? »

Antwoord : « Geen idee weet niet »

Er was dus op dat ogenblik voor het Commissariaat-generaal geen andere mogelijkheid dan te luisteren naar de verklaringen van de echtgenote van verzoeker.

Ook ter terechtzitting bleek duidelijk de psychische onmogelijkheid van verzoeker om op eenvoudige vragen een antwoord te geven.

Zijn vrouw H.S. legde deze zwakte ter terechtzitting uit in volgende bewoordingen: "*Mijn man is ziek in zijn hoofd; hij is geslagen op zijn hoofd; hij weet soms niet wat hij zegt; ik denk dat hij zot is*".

De gids "UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*", Genève, septembre 1979, nrs. 206-212, stelt dat in geval geestesstoornissen van een asielzoeker een obstakel vormen voor het onderzoek van zijn aanvraag, de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste persoon, in belangrijke mate rekening moet houden met de objectieve situatie in het land van herkomst van de asielzoeker en verder moet steunen op de verklaringen van mensen die hem omringen gezien kan worden aangenomen dat hij hun lot deelt en zijn situatie dezelfde is als de hunne.

Verzoeker was bij het indienen van zijn asielaanvraag vergezeld van zijn vrouw H.S. met wie hij omstreeks het jaar 2005 is gehuwd in zijn land van herkomst.

Er was dus op dat ogenblik dat verzoeker op het Commissariaat-generaal gehoord werd geen andere mogelijkheid dan te luisteren naar de verklaringen van verzoekers echtgenote.

Zelfs in het geval dat verzoeker het document houdende zijn verklaring dat hij akkoord ging met de gezegden van zijn echtgenote, niet ondertekend had, kon de commissaris-generaal in casu terecht beslissen dat verzoeker wat betreft zijn asielaanvraag, het lot deelde van zijn vrouw.

De in het verzoekschrift (zie p. 3) aangevoerde "*grote onzorgvuldigheid om verzoeker zo een papier te laten tekenen*" snijdt derhalve geen hout.

Zo in het verzoekschrift zelf gesteld wordt dat verzoeker (zie p. 3) "*omwille van zijn intellectueel niveau ...geen idee heeft wat zijn vrouw verklaard heeft*" is de grief in het verzoekschrift dat het feit dat de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste ambtenaar aan verzoeker geen mededeling heeft gedaan van de verklaringen van zijn vrouw, volstrekt onterecht; het is namelijk in geval van verzoeker nutteloos, juist om reden van zijn geestestoestand, hem met haar verklaringen te confronteren. Om dezelfde reden

zet ook de "verificatie" van zijn verklaringen in de vragenlijst en deze afgelegd op het Commissariaat-generaal, geen zoden aan de dijk.

De stelling in het verzoekschrift (zie p. 3) dat uit de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat *"verzoeker wel degelijk een enigszins een andere vrees heeft dan zijn partner bij terugkeer"* wordt door de Raad niet gevolgd; in acht genomen de mentale toestand van verzoeker, worden de aangevoerde "eventuele verschillen in vrees", niet relevant geacht om een onderscheid te maken in de beslissing omtrent de twee asielaanvragen. De Raad vraagt zich trouwens af hoe, gezien juist de mentale toestand van verzoeker, in het verzoekschrift nog tot een onderscheid tussen de vrees van verzoeker en zijn vrouw kan worden gekomen.

De aangevoerde onzorgvuldigheid in het onderzoek wordt van de hand gewezen.

In acht genomen wat voorafgaat, kon de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing derhalve terecht van uitgaan dat verzoeker zijn asielaanvraag steunt op de motieven die werden aangehaald door zijn vrouw in het kader van haar asielaanvraag.

Verweerder wijst er terecht op dat er zich wel degelijk een kopie van de informatie waarop de beslissing van de vrouw van verzoeker gebaseerd is, in zijn administratief dossier bevindt zodat hij of zijn advocaat, op basis van het inzagerecht kennis kon nemen van de inhoud van deze informatie.

Ook moet nog vermeld worden dat zowel verzoeker als zijn echtgenote in de beroepsprocedure voor de Raad bijgestaan worden door dezelfde advocaat.

2.6. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal aan deze verplichting heeft voldaan door, in acht genomen de geestestoestand van verzoeker, te verwijzen naar het administratief dossier van diens vrouw; het blijkt dat zij de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen.

Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.8. Nu uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekers aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbonden is aan deze van zijn echtgenote, H.S., kan integraal worden verwezen naar de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit dossier.

De Raad heeft bij arrest nr. 60 489 van 28 april 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van H.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan

naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.6. Waar verzoekster een schending van de rechten van verdediging inroept dient er eerst en vooral te worden gewezen op het feit dat de procedure voor het Commissariaat-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Deze schending kan dus niet dienstig worden aangevoerd.

2.7. Verzoekster haalt aan dat de bestreden beslissing gedeeltelijk gestoeld is op de dossiers van haar moeder, stiefvader en zus.

De Raad kan verzoekster hier niet bijtreden aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat louter informatief, op het einde wordt opgemerkt dat ten aanzien van verzoeksters familieleden eveneens een weigeringsbeslissing is genomen: "Tenslotte dient opgemerkt te worden dat ik ten aanzien van uw partner R. K., uw vader A. H., uw stiefmoeder X. B. en uw zus H. S. eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen."

De opmerking van verzoekster dat de door haar neergelegde procedurestukken niet werden vertaald, is onjuist. Inderdaad bevindt zich in het administratieve dossier (zie bundel "Documenten – Inventaris" (stuk 6) een Franse vertaling van deze stukken.

Haar vraag om de bestreden beslissing te vernietigen omwille van de verwijzing naar "voor verzoekster onbekende of onleesbare stukken", wordt derhalve verworpen.

Ook de stelling van verzoekster dat de bestreden beslissing louter op basis van algemene gegevens besloot tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas, is niet juist.

Immers, de bestreden beslissing verwijst terecht naar de tegenstrijdigheden in het verhaal omtrent haar verkrachting op jonge leeftijd door S. H. en de vonnissen van 4 oktober 2005 en van 19 september 2006 van de arrondissementsrechtbank van Prizren en het vonnis van het opperste gerechtshof van Kosovo van 21 februari 2007.

Uit de rechterlijke uitspraken blijkt dat verzoekster vrijwillig met S.H. is meegegaan en vrijwillig seksuele betrekkingen met hem had omdat hij beloofd had om met haar te trouwen.

De verklaring van verzoekster na confrontatie hiermee, namelijk dat zij zou gezegd hebben dat zij vrijwillig was meegegaan omdat S. H. via één van de getuigen gedreigd had om haar familie te vermoorden indien ze de waarheid zou vertellen (zie het verhoorverslag van 11 oktober 2010, p. 5, 6 en 7), werd in de bestreden beslissing terecht niet aanvaard. Verzoekster werd in haar land immers onderzocht door een wetsdokter en een psychiater en werd vertegenwoordigd door een advocaat.

Verzoekster blijft in haar verzoekschrift in gebreke om deze tegenstrijdigheden te verklaren; de ongeloofwaardigheid blijft dus behouden.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift evenmin overtuigende elementen bij om uit te leggen waarom zij nooit bescherming heeft gezocht bij lokale en internationale autoriteiten.

De bestreden beslissing stelt dat dit haar geloofwaardigheid ernstig aantast. De blote bewering dat zij "bang was" is onvoldoende en valt trouwens niet te rijmen met het feit dat zij eerder wel een klacht indiende en zelfs een gerechtelijke procedure doorliep tegen S. H. (zie voormeld verhoorverslag, p. 8 en 9).

In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat de situatie in Kosovo sedert het einde van het gewapend conflict in 1999 drastisch gewijzigd is.

Uit de beschikbare informatie, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat er zich geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer hebben voorgedaan en de RAE-minderheden (Roma, Ashkali en Egyptenaren) een zo goed als volledige bewegingsvrijheid genieten (stuk 17, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Kosovo, Veiligheid en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren, p. 5-10; stuk 17, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Kosovo, Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Klinë/Klina, p. 6-7). Vervolgens wordt de bescherming door de in Kosovo aanwezig lokale en internationale autoriteiten als toereikend beoordeeld (stuk 17, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Kosovo, Veiligheid en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren, p. 10-11). Het beleid van de Kosovaarse overheid is er blijkens de informatie op gericht te streven naar de integratie van de Roma minderheid en niet op discriminatie of vervolging (stuk 17, Landeninformatie, Antwoorddocument KS2009-067). In de beslissing wordt ten slotte gewezen op de UNHCR Eligibility Guidelines van 9 november 2009 waarin wordt geopperd dat de situatie van asielzoekers uit Kosovo, inclusief deze van de RAE-minderheden, op hun individuele intrinsieke merites dient te worden beoordeeld.

Verzoekster gaat in haar verzoekschrift niet in concreto in op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing en beperkt zich tot de bewering dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, dateert van september 2009 en dus niet meer actueel is, dat er sprake is van aanhoudende discriminatie van minderheden en dat zij omwille van haar Roma-origine, vreest voor vervolging in haar land van herkomst. Verzoekster verwijst ter staving naar een rapport van 28 oktober 2010 van "Human Rights Watch" waarin beschreven staat dat de situatie in Kosovo niet zo rooskleurig is voor de Rom.

Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal zich baseert op verschillende rapporten waarvan het laatste dateert van 27 januari 2010. De door verzoekster aangehaalde verwijzing naar "informatie van september 2009" is dus niet correct.

Verder dient er op gewezen dat de bronnen, gebruikt door de commissaris-generaal, en het rapport van "Human Rights Watch" elkaar in essentie niet tegenspreken. Het door verzoekster aangehaalde rapport van "Human Rights Watch" bevestigt dat Roma op socio-economisch vlak een kwetsbare groep vormen in Kosovo.

De informatie van het Commissariaat-generaal laat blijken dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op verschillende vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Dit is echter het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot de loutere etnische origine.

Deze vaststelling laat echter niet toe te besluiten dat er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in asielrechtelijke zin bestaat.

Om evenwel tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van dien aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen

moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoekster toont niet aan dat dit in haar hoofde het geval is.

Dat nog niet alle initiatieven van de overheid reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster op dit vlak verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt er haar aandacht op gevestigd dat het individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben die bindend is.

2.8. Verzoekster toont ook niet aan dat het verhoor op het Commissariaat-generaal te kort en onzorgvuldig zou zijn verlopen.

Haar opwerping dat niet diep genoeg werd ingegaan op de persoon van S. H. terwijl deze een commandant was van het UCK en op verzoeksters problemen, wordt niet aanvaard. De bewijslast rust immers in beginsel bij de asielzoekster zelf die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Er kan van de commissaris-generaal niet verwacht worden dat hij de lacunes zelf opvult.

Uit het administratieve dossier (zie het verhoorverslag van 11 oktober 2010) blijkt dat verzoekster voldoende gelegenheid kreeg om haar relaas te vertellen middels de hulp van een tolk, in bijzijn van haar advocaat. Op het einde van het verhoor kreeg zij de kans om nog bijkomende verklaringen af te leggen.

Vraag : "Hebt u nu alles verteld of nog problemen die u nog niet vermeldde?"

Antwoord : "Ik heb alles verteld ik wil duidelijk maken dat Samir mijn man hard op het hoofd sloeg."

Aldus is haar klacht dat het verhoor te kort en onzorgvuldig was, niet ernstig.

Uit het verhoorverslag blijkt ook dat aan verzoekster eenvoudige vragen werden gesteld, dat ze opnieuw werden gesteld en geherformuleerd indien nodig.

Bovendien mag worden verwacht zelfs van een persoon met een geringe opleiding, dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te geven omtrent belangrijke feiten die betrekking hebben op de essentie van de asielaanvraag. Uit het verhoorverslag blijkt dat verzoekster de vragen begreep. Verzoeksters enkele bewering dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar intellectuele capaciteiten, wordt niet aangenomen.

De bewering van verzoekster dat de kwaliteit van het verhoor op het Commissariaat-generaal beïnvloed werd door politieke druk, betreft een loutere bewering; verzoekster leent zich tot een insinuatie, zonder aan te geven waarop zij zich baseert om deze beschuldiging te uiten.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor op het Commissariaat-generaal, dat zij tijdens dit verhoor op 11 oktober 2010 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Romani taal machtig is, in bijzijn van een advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

2.11. Verzoekster voert geen motieven aan betreffende haar vraag om het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij toont niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de beslissing afdoende gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde en geconcretiseerde overwegingen.

De grieven van verzoekster tot staving van haar vraag om de bestreden beslissing te vernietigen, werden afgewezen."

2.9. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE